

'Wees gewaarschuwd: dit
boek werkt verslavend.'
Chicklit.nl

Jill Mansell

De boot gemist

DE BOOT GEMIST

Uitgaan op je vrijgezellenavond, ontdekte Poppy Dunbar tegen wil en dank, betekende dat niemand – helemaal niemand – je probeerde te versieren.

Misschien had het iets te maken met de drie opgeblazen condoms boven op haar hoed en het L-bordje om haar nek, waar een duidelijke boodschap van uitging: ‘Handen thuis, jongens.’ Ze was verboden terrein, onaanraakbaar. Voor mannen was ze opeens onzichtbaar. Dat voelde raar, na jarenlang stappen en flirten. Ze was Rob natuurlijk nooit echt ontrouw geweest, maar het was gewoon leuk als er naar je werd gekeken.

‘Vertel mij wat.’ Dina, bij wie Poppy zich eerder op de avond had beklaagd, voelde met haar mee. ‘Ik zit in hetzelfde schuitje, hoor.’ Ze trok een somber gezicht. ‘Niemand wil iets van je als je negen maanden zwanger bent. Ik voel me net een non.’

Niet dat Dina op dat moment voor een non aangezien kon worden, niet terwijl ze midden op de dansvloer compleet uit haar bol ging. Op haar verzoek draaide de dj het oude nummer ‘Like a Virgin’ van Madonna. Dina’s witte lycra rok was tot halverwege haar dijen omhooggekropen en haar hooggehakte zwarte lakschoenen reflecteerden het knipperende en flitsende fluorescerende licht boven hun hoofden.

Voor een zwangere non deed ze het niet onaardig, vond Poppy. Als haar man Ben haar nu zou kunnen zien dansen, zou hij door het lint gaan. Dina’s stijl grensde aan het waanzinnige; als ze nog even zo doorging, zouden de weeën beginnen. Als dat gebeurde, zou ze niet alleen de bruiloft missen, maar ook haar kans om haar nieuwe roze strohoed te dragen. O jeetje, dacht Poppy gemuseerd, dóódzonde van die tweeëntwintig pond negenenne-gentig. Ben zou woedend zijn.

Poppy liet haar drie vriendinnen alleen om naar de wc te gaan. Aangezien ze geen zin had in een kater op haar eigen bruiloft had ze de hele avond 7-Up gedronken, met een soort Niagara Falls als resultaat.

‘Doe het niet, kind,’ zei een meisje dat zich langs Poppy heen

wurmde en bij het zien van haar hoed en L-bordje quasi-ontzet met haar ogen rolde.

‘Trouwen en niet eens zwanger,’ plaagde iemand anders, ‘wat deftig.’

Jakkes, dacht Poppy toen ze in de spiegel keek terwijl ze haar handen waste, ik zie eruit als een idioot met die hoed.

Toch peinsde ze er niet over om het ding af te zetten. Dit was het ritueel, zo deed je het. Als je uitging op je vrijgezellenavond hóórde je er idioot uit te zien, want anders was je een vervelende spelbreker. De meisjes zouden het haar nooit vergeven.

Compleet met malle hoed kwam Poppy de wc’s uit en ze begon aan de terugtocht door de deinende meute. De dansvloer, links van haar, was inmiddels net zo stampvol als die Japanse forensentreinen waar meedogenloze bewakers mensen in blijven prop-pen.

De lucht was verstikkend, rokerig en vergeven van de verschillende parfums. Poppy draaide zich om en liep tussen tafeltjes door naar rechts. Door dubbele deuren achter in de club kwam je bij een stenen trap naar een ommuurde tuin.

Het was een heerlijke zomeravond. Sterren flonkerden aan de hemel. Wat ze nodig had, besloot Poppy, was vijf minuutjes in de buitenlucht voordat Dina en de anderen beseften dat ze de pret misliep.

Halverwege de brede trap kwam ze langs een stel dat arm in arm onderweg was naar binnen. Met zijn vrije hand stak de jongen een Silk Cut op. Voor de lol streek hij met de brandende sigaret langs Poppy’s hoed. Als gewerschoten explodeerden twee van de drie condooms, de een na de ander. Poppy schrok er zo van dat ze prompt haar evenwicht verloor en van de laatste paar treden tuimelde. Met een gillette landde ze als een molshoop op het gras in de tuin.

Het was erg onelegant allemaal. Haar rok schoof omhoog en het L-bordje ketste af tegen haar kin. De grote teen van haar linker-voet deed vreselijk pijn. Alleen die stomme hoed zat nog op zijn plaats.

Mensen staarden naar haar. De jongen met de sigaret stond boven aan de trap en keek verontwaardigd. ‘Het is niet mijn schuld,’ zei hij tegen zijn vriendin. ‘Ik heb haar niet eens aangeraakt.’

‘Suffie,’ antwoordde zijn vriendin vertederd. ‘Kom op, jij bent aan de beurt. Ik neem een dubbele rum-cola.’

‘Oké, ik heb je,’ zei een mannenstem. Poppy, die binnensmonds vloekte en haar rok omlaag trok, voelde een ondersteunende arm om haar middel schuiven. ‘Ik denk niet dat je iets hebt gebroken,’ vervolgde de stem. ‘Kun je naar dat bankje lopen?’

Ze werd overeind geholpen en meegenomen over het gazon door iemand met warrige donkere krullen, zodat hij eruitzag als een eigenwijze cherubijn. Een cherubijn met jukbeenderen. Zijn ogen, zo donker dat ze zwart leken, vormden een opvallend contrast met zijn witte overhemd. Hij was lang, merkte Poppy op, en slank, en heel erg bruin. Toen hij haar op het bankje liet zakken, zag ze ook oogverblindend witte tanden, waarvan er twee ontwapenend scheef stonden, en een olijke, aanstekelijke glimlach.

‘Bedankt.’ Blij dat ze tenminste weer enigszins toonbaar was, trok Poppy het L-bordje recht. ‘Alsof ik nog niet genoeg voor aap liep.’ ‘Ik vrees dat je accessoires naar de knoppen zijn.’ Hij gebaarde naar de geknapte condooms, die nu slap langs de rand van haar hoed omlaag bungelden. ‘Ik hoop dat je ze niet voor een speciale gelegenheid had willen bewaren.’ Hij zweeg even en keek Poppy met zijn donkere ogen onderzoekend aan. ‘Wanneer is het? De bruiloft?’

Het was werkelijk krankzinnig. Opeens had Poppy het gevoel dat ze hem al haar hele leven kende. De adem stakte in haar keel.

‘Morgen.’ Dit was bespottelijk; haar hart deed een of andere wilde cancan in haar borst. Ze probeerde afstand te nemen van de merkwaardige toestand door te bukken en haar ene schoen uit te trekken. ‘Dat wordt hinkelen naar het altaar. Zo te zien ben ik op mijn grote teen geland. Als hij nog dikker wordt, ben ik de pineut.’

‘Ik heet trouwens Tom.’

‘Aha. Tom. Ik heet...’

‘Poppy. Dat weet ik. Ik hoorde het je zwangere vriendin zeggen.’ Poppy, die zelden met haar mond vol tanden stond, kon alleen maar zitten en toekijken toen hij haar voet pakte, vasthield in zijn handpalm en aandachtig haar arme gekneusde teen bekeek.

‘Je overleeft het wel,’ verklaarde hij ten slotte.

‘Vast wel, maar loop ik mank?’

Hij glimlachte en Poppy's maag maakte een buiteling. Grote goden, dacht ze hulpeloos, wat gebeurt hier?

'De zwelling zou erger zijn als je teen gebroken was. We kunnen er wel een koud kompres op leggen, als je wil. Of je moet de bruiloft afzeggen.'

'Dan krijgt mijn aanstaande schoonmoeder een zenuwinzinking,' grapte Poppy zwakjes, terwijl ze zich ondertussen afvroeg wanneer ze zich weer normaal zou gaan voelen. 'Bewaar me. Er staan op dit moment vijfhonderd saucijzenbroodjes in de oven.'

Even voorbij het bankje waar ze zaten was een vijver met een fonteintje. Tom haalde een donkerblauwe zakdoek uit zijn zak en hield die in de klaterende waterstraal uit een stenen kikker. Terug op het bankje legde hij Poppy's blote voet op zijn knie en hij wikkelde de zakdoek rond haar gewonde teen. Zonder er zelfs maar bij na te denken deed Poppy haar hoed en het L-bordje af. Van opzij keek hij haar aan. 'Vragen je vriendinnen zich niet af waar je blijft?'

'Waarschijnlijk wel.' Het kon Poppy niet meer schelen. 'En jouw vrienden?'

'Die zijn al weg. Ik woon in Londen,' legde Tom uit, 'en ik loopeer een weekendje bij mijn broer en zijn vriendin. Een uurtje geleden kregen ze slaande ruzie. Nou, als die twee mot hebben, vliegt het servies door de kamer. Dus toen ze naar huis gingen,' besloot hij glimlachend, 'leek het me beter om nog even te blijven. Dan kunnen ze ongestoord hun gang gaan.'

Hij komt uit Londen en ik heb hem nog nooit van mijn leven gezien, dacht Poppy in een roes. Hoe is het mogelijk dat ik helemaal niets van die man weet en toch het gevoel heb dat ik hem al jaren ken?

Onder het praten masseerde Tom langzaam haar wreef. 'Nu ben ik natuurlijk blij dat ik ben gebleven.'

'O ja? Heb je dan iets met voeten?'

Hij lachte. 'Misschien ook. Verdorie. Over slechte timing gesproken.'

Poppy's hart maakte nog een onbevallige salto. Als hij bedoelde wat zij dacht dat hij bedoelde, dan was het precies wat ze zelf ook had bedacht. Alleen was dit hele gedoe natuurlijk belachelijk vergezocht. Dat twee mensen zich op het eerste gezicht tot el-

kaar aangetrokken voelen is niet uniek, maar verliefd worden – stapelverliefd – op een volslagen vreemde kon gewoon niet bestaan. Of wel?

Het is een nerveuze reactie, vertelde ze zichzelf, een onbewuste paniekaanval op de valreep. Ik ben gewoon blij dat er eindelijk iemand oog voor me heeft, al heb ik mijn grote teen ervoor moeten mishandelen.

‘Ik wilde dat je morgen niet ging trouwen,’ zei Tom.

‘Joehoe! Dus dáár ben je!’

Joelend over de hoofden van een stuk of tien mensen die tussen hen in stonden, kletterde Dina op haar bespottelijk hoge hakken de trap af. Met een ruk trok Poppy haar voet van Toms schoot.

‘Je verstopt je,’ berispte Dina haar, en ze nam Tom belangstellend op. ‘Wat doe je hier in hemelsnaam? En wie ben jij?’

‘Je vriendin is van de trap gevallen. Ze was bang dat ze haar enkel had gebroken,’ zei Tom. ‘Ik ben arts.’

Poppy staarde hem aan. ‘Echt waar?’

Hij grijnsde.

‘Poppy, je bent onverbeterlijk.’ Opnieuw keek Dina naar Tom.

‘Nou, is er iets gebroken?’

‘Nee.’

‘Gelukkig. Dan sleep ik haar weer mee naar de dansvloer.’

‘Maar...’ protesteerde Poppy geschrokken.

‘Kom op, geen uitvluchten.’ Dina pakte haar arm beet en lachte voldaan. ‘Je hebt geen been om op te staan.’

‘Mijn teen,’ jammerde Poppy, die niets liever wilde dan buiten blijven. ‘Het doet pijn.’

Dina rolde met haar ogen. ‘Wat ben je toch kleinzerig. Probeer eens een kind te krijgen, dan piep je wel anders.’

‘Doe het maar,’ zei Tom zacht. Hij glimlachte niet meer. ‘Ga maar weer naar binnen, bedoel ik. Het spijt me dat ik... je weet wel, van daarnet. Ik had het niet moeten zeggen.’

‘Wat niet?’ wilde Dina weten.

‘Hij zei dat ik er idioot uitzag met die hoed,’ loog Poppy, die uiteindelijk was gaan staan en beseftte dat hij gelijk had. Ze moest naar binnen gaan en doen alsof deze ontmoeting nooit had plaatsgevonden. Ze moest kijken alsof ze de grootste lol had. En morgen moest ze trouwen met Rob McBride.

‘Ga maar.’ Toms inktzwarte ogen hadden haar onafgebroken aangekeken. Zijn glimlach was flets. ‘Veel plezier morgen.’

‘Dag.’ Poppy beet op haar lip.

‘Snel!’ krijste Dina, die Poppy’s arm bijna uit de kom rukte toen ze hoorde welke muziek er binnen werd opgezet. ‘Gary Glitter. Ik doe een móórd voor dit nummer.’

Haar grote teen deed waanzinnig veel pijn maar het kon Poppy niet meer schelen. Ze had het afgelopen uur non-stop gedanst en geprobeerd om niet aan Tom te denken. Hij was er toch niet meer. Ze had hem weg zien gaan. Het was een heel raar moment geweest en nu was het verleden tijd. Ze kon zich beter op het echte leven richten.

Om tien voor twee kondigde de dj het laatste nummer aan. De laatste twee of drie nummers waren altijd langzame. Susie en Jen dansten met twee broers die zich, niet geheel overtuigend, voor piloten uitgaven. Dina masseerde onder hun tafeltje haar pijnlijke enkels. Ze gaf Poppy ruw een por. Poppy, die in de diepten van haar tas op zoek was naar geld voor de taxi, keek niet op. ‘O dokter, ik ben zo ziek,’ zong Dina. Ze klonk absoluut niet als Sophia Loren.

‘Wat?’

‘Die vent die niet van je voet kon afblijven.’ Ze stelde triomfante-lijk vast dat Poppy’s hoofd met een ruk omhoogkwam. ‘Hmmm. Zo te zien heeft hij heimwee.’

‘Ik kan je niet volgen.’

‘Als je wil dansen, doe het dan.’ Dina keek voldaan. ‘Ik hou je niet tegen.’

Het laatste nummer van die avond was ‘Lady in Red’.

‘Gelukkig draag je geen rode kleren,’ zei Tom. ‘Dat zou echt te kitsch voor woorden zijn geweest.’

Poppy, die een hartslag had als een op hol geslagen paard, vertelde hem niet dat ze een rood slipje aanhad.

‘Ik dacht dat je weg was,’ zei ze.

‘Ik was ook weg. Toen ben ik teruggekomen. Ik moest wel.’ Hij hield zijn hoofd schuin en mompelde in haar oor: ‘Je moet van me aannemen dat dit geen gewoonte van me is. Het is geen bizarre hobby van me, als je dat soms dacht.’

Over zijn schouder zag Poppy Jen en een van de piloten recht op hen afkoersen. Jen knipoogde.

‘Pas op wat je doet met mijn toekomstige nicht,’ waarschuwde ze Tom. ‘Morgen om deze tijd is ze een oude getrouwde vrouw. We hebben opdracht om haar vanavond in de gaten te houden.’ Wat verschrikkelijk, dacht Poppy, die in paniek begon te raken omdat het nummer bijna afgelopen was. Nog even, en dan is de avond voorbij, dan moet ik weg. Waarom overkomt me dit? Ik heb meer tijd nodig...

‘Missen je vriendinnen je als we er nu tussenuit knijpen?’ vroeg Tom zacht.

‘Ja, nogal wiertes.’ Poppy was de wanhoop nabij en voelde dat haar vingers zich hulpeloos in zijn armen boorden. ‘Dina heeft al een taxi gebeld.’

‘Oké, dan laat ik jou de keus.’ Hij schudde een donkere krul naar achteren en keek haar indringend aan. ‘Delgado’s, dat café in Milton Street, tegenover de universiteit. Ken je het? Het blijft de hele nacht open.’

Poppy knikte, maar ze kon geen woord uitbrengen.

‘Daar wacht ik op je. Tot drie uur. Als je me wilt zien, daar ben ik. Zo niet... nou, dan kom je gewoon niet.’

‘Dit is niet grappig.’ Poppy beseftte dat ze trilde. ‘Ik vind het niet leuk. Ik vind het vreselijk.’

‘Wildeste je dat je me nooit had ontmoet, bedoel je dat?’ Niet langer dan een seconde streek Tom met een vinger zacht langs haar trillende wang. ‘Ook goed, als je er zo over denkt. Als je er tenminste écht zo over denkt. Ga maar naar huis. Ga maar lekker slapen. Doe maar alsof er niets is gebeurd. Trouw maar...’

‘De taxi,’ kondigde Susie met een melodramatische buiging aan, ‘staat voor.’ Ze drukte Poppy haar tas in handen en begon haar in de richting van de deur te sturen. Ze keek van Poppy naar Tom en terug en ging verder met haar act. ‘Dames en heren, het is de hoogste tijd. Er wordt niet meer geflirt, er wordt niet meer met knappe vreemde mannen gezwijmeld, er wordt niet meer met blauwe pen een telefoonnummer op de rug van zijn hand gekrabbeld onder het mompelen van een schietgebedje dat het onderweg naar huis niet zal regenen. Dit meisje is niet langer beschikbaar. Morgen stapt dit meisje in het huwelijksbootje.’

De rit van het centrum van Bristol terug naar Henbury duurde om twee uur 's nachts normaal tien minuten. Dit keer was het een tocht met hindernissen.

Dit is nog erger dan stoelendans, dacht Poppy, die haar uiterste best moest doen om niet te gaan gillen toen Jen een geopende snackbar ontdekte en de chauffeur smeekte om te stoppen. Susie had hem al van hot naar her gestuurd op zoek naar een geldautomaat die niet buiten gebruik was. Als Dina nog een keer zou roepen dat ze naar de wc moest, zou Poppy door het lint gaan. In dit tempo zou het al vier uur zijn tegen de tijd dat ze eindelijk thuis was.

Maar ten slotte kwam er toch schot in. Dina werd, gezien de druk op haar blaas, als eerste afgezet. Daarna Susie, daarna Jen. Terwijl ze met een zoen afscheid van hen nam, vroeg Poppy zich af hoe ze zouden reageren als ze wisten wat er door haar hoofd spookte. Jen was Robs nicht, Dina zijn schoonzus. Nog maar een uur geleden had Susie een beetje aangeschoten verzucht: 'Als ik met iemand ging trouwen die ook maar half zo leuk was als Rob zou ik zóóóó gelukkig zijn.'

'Het was toch Edgerton Close, moppie?' vroeg de taxichauffeur over zijn schouder toen Poppy als enige was overgebleven op de achterbank.

Poppy keek voor de vijftigste keer op haar horloge. Kwart voor drie. Ze haalde diep adem.

'Delgado's in Milton Street. Tegenover de universiteit. Plankgas, graag.'

Delgado's was een trendy bar die druk werd bezocht door zowel studenten als discogangers na sluitingstijd van de nachtclubs. Poppy, die er een paar keer was geweest, wist dat de sfeer belangrijker was dan de kwaliteit van het eten.

Met de wit geschilderde gevel en de glimmende blauwe luiken zag het café er uitnodigend uit. Poppy wist dat het er op een avond als deze nog drukker zou zijn dan anders, vol mensen die wilden pronken met hun bruine huid, terwijl ze genoten van het

lekkere weer en deden alsof ze in Zuid-Frankrijk waren in plaats van in Bristol.

De taxi stopte, en Poppy beseftte hoe opgelaten ze zich zou voelen als ze naar binnen ging en hij er niet was. Weer keek ze op haar horloge. Een minuut voor drie.

Toen zag ze hem. Hij zat in zijn eentje aan een van de meest gewilde tafeltjes voor het raam. Nonchalant leunde hij achterover op zijn stoel terwijl hij in een kopje espresso roerde en een sigaret rookte.

Poppy's hart begon sneller te kloppen. Over twaalf uur zou ze aan de arm van haar vader door het middenpad van St. Mary's naar het altaar lopen. Over twaalf uur en nog wat zou ze Poppy McBride worden, de vrouw van Robert en de moeder – na verloop van tijd – van drie of misschien wel vier kleine McBrides. Het was allemaal voorzien, tot en met de namen van de kinderen en de kleur van het behang in de kinderkamer. Rob liet niet graag dingen aan het toeval over.

'Hier, moppie?' De taxichauffeur begon rusteloos te worden. Toen Poppy nog steeds geen aanstalten maakte om uit te stappen, stak hij een sigaar op, en hij ademde zo krachtig uit dat de rook afketste tegen de voorruit en naar de achterbank dreef. Dat had meestal het gewenste effect.

Poppy merkte het niet eens. Ze zag dat Tom op zijn eigen horloge keek en toen naar buiten. Het stond als een paal boven water dat haar leven ingrijpend en voorgoed zou veranderen als ze nu uit die taxi stapte.

De chauffeur draaide zich naar haar om op zijn stoel. 'Je zit toch niet te slapen, hè?'

Integendeel. Poppy was helemaal hyper van de adrenaline; ze vroeg zich zelfs af of ze ooit nog zou kunnen slapen. Haar vingers kropen naar het portier.

'Luister, moppie,' begon de man, 'ik heb niet de hele...'

'Edgerton Close.' Poppy flapte de woorden eruit, balde haar handen tot vuisten en verbood zichzelf uit de taxi te springen. 'Graag.' 'Terug naar Henbury?' Ongelovig staarde hij haar aan. 'Weet je het zeker?'

'Nee, maar doe het toch maar.' Ze draaide haar hoofd weg van Delgado's en bleef haar adem inhouden totdat de taxi aan het

eind van Milton Street was. Het had geen zin, ze kon er niet mee doorgaan.

Het vervelende was alleen dat ze ook niet meer wist of ze de bruiloft nog wel kon laten doorgaan.

Aangezien het uitgesloten was dat ze zou kunnen slapen, nam Poppy niet eens de moeite om in bed te kruipen. In plaats daarvan zette ze de ene kop thee na de andere, ijsbeerde ze met de beker in haar hand in het maanlicht door de tuin en probeerde ze op een rijtje te zetten wat er tot nu toe was gebeurd. En ze probeerde, wat buitengewoon zenuwslopend was, te bedenken wat haar nu te doen stond.

Tegen zessen stond de zon stralend aan een wolkeloze diepblauwe hemel en hoorde Poppy de eerste geluiden uit de slaapkamer van haar vader. Ze nam een douche, trok ruw een kam door haar verwarde haar, poetste haar tanden en deed een wit t-shirt en een spijkerbroek aan. Toen tikte ze op de deur van zijn kamer.

‘Pap? Ik heb thee gezet.’

Sinds de dood van Laura Dunbar tien jaar geleden was er geen andere vrouw in haar vaders leven geweest. Haar dood was een nachtmerrie geweest, een ongeluk met een vrachtwagen doordat de chauffeur de macht over het stuur was kwijtgeraakt. De auto had Laura in volle vaart geraakt en ze was op slag dood geweest. Poppy had haar moeder vreselijk gemist. Ze was heel vrolijk geweest, levendig en hartelijk. En ze was stapelgek op Poppy, haar enige kind van wie ze zielsveel hield.

Die eerste ondraaglijke maanden na het ongeluk had Poppy zich in stilte afgevraagd waarom de remmen van de vrachtwagen het niet hadden begeven toen haar vader in de buurt was. Het was beschamend om het zelfs te denken, maar als meisje van twaalf had je nou eenmaal niet al je gedachten onder controle. En het zou zoveel makkelijker zijn geweest om de teruggetrokken, humorloze, zwijgende ouder te verliezen die haar niet eens aardig leek te vinden.

Maar zo was het niet gegaan. Laura was omgekomen en Mervyn Dunbar had nooit naar vervanging uitgekeken. Op den duur had Poppy zich erbij neergelegd dat ze waarschijnlijk altijd met zijn

tweetjes zouden blijven. Poppy had heldhaftige pogingen ondernomen om te leren koken. Er kwam twee keer per week een hulp om de boel schoon te houden.

Ook al had Poppy nog zo haar best gedaan, haar vader bleef haar eerder als een vreemde dan als zijn dochter behandelen. Met als gevolg dat zij op haar beurt zo vaak mogelijk weg was. Hij was haar vader maar Poppy wist niet of ze wel van hem hield. Het viel niet mee om van iemand te houden die duidelijk niet van jou hield.

Nu ging ze beneden in de keuken op hem wachten nadat ze op zijn deur had geklopt. Tien minuten later stond hij helemaal aangekleed in de deuropening.

‘Pap, ik kan het niet. De bruiloft kan niet doorgaan.’

Poppy zag hem een diepe zucht slaken voordat hij zijn theekop pakte. Na de eerste slok zou hij een gezicht trekken. Dat wist ze omdat hij altijd een gezicht trok als zij thee had gezet.

‘Hoezo?’ vroeg haar vader uiteindelijk, nadat hij een slok had genomen en een vies gezicht had getrokken. ‘Wat heeft hij misdaan?’

‘Niets. Rob heeft helemaal niets misdaan.’ Poppy haalde haar vingers door haar natte haren en kneep haar ogen dicht van pijn toen ze erin bleef haken met haar verlovingsring. Het diamantje flonkerde in het zonlicht. Ze zou hem terug moeten geven. ‘Het ligt aan mij. Ik kan het gewoon niet.’

‘En dat besef je nu pas?’

‘Ik weet het, ik weet het.’

‘Vind je het soms leuk?’ viel haar vader verbitterd uit. ‘Om lastig te zijn?’

Verontwaardigd keek ze hem aan. ‘Natuurlijk niet!’

‘Je bent altijd lastig geweest.’

‘Dat is níét waar.’ Poppy schreeuwde haast, zo boos was ze over deze leugen. Als ze nou íéts nooit was geweest, dan was het wel een lastpak.

‘Je bent net je moeder.’ Mervyn Dunbars stem kreeg een hese klank. Met haar rood gouden haar naar achteren gestreken, leek Poppy zo op haar moeder dat het bijna griezelig was. En ze was nu tweeëntwintig; net zo oud als Laura toen hij haar had leren kennen.

Wat had hij veel van Laura gehouden, dacht hij vermoed. En wat had ze hem veel verdriet gedaan.

‘Wat bedoel je?’ Poppy kreeg een wee gevoel vanbinnen. Zoiets had ze hem nog nooit horen zeggen. Hij had nooit over haar moeder willen praten.

Mervyn Dunbar dronk zijn kop leeg. ‘Niets. Ik zeg alleen dat je wel van een beetje drama houdt, meer niet. En wat gaat er gebeuren nadat je de bruiloft hebt afgezegd? Heb je daar al over nagedacht?’

‘Eigenlijk niet.’

‘En waar ga je wonen? Of,’ vervolgde hij somber, ‘was je soms van plan om hier te blijven?’

Wat ironisch, dacht Poppy, dat ze bezorgd was geweest om haar vader als zij eenmaal het huis uit was. Normaal gesproken was ze echt niet traag van begrip, maar het had tot dit moment geduurd voordat ze beseftte dat hij haar liever kwijt dan rijk was.

‘Nee hoor, ik ga wel weg.’ Ze hakkelde een beetje, want ze had nog niet de tijd gehad om goed over de dingen na te denken. ‘Ik weet nog niet waarheen. Misschien ga ik wel weg uit Bristol, dan kom ik Rob en zijn familie tenminste niet de hele tijd tegen. En al zijn vrienden...’

Poppy schrok van de klepperende brievenbus en de krant die op de mat viel. Ze keek op de keukenklok. Tien voor zeven. O hemel, ze kon maar beter gaan. Arme Rob. Hij zou het vast niet leuk vinden.

3

Dat was zacht uitgedrukt. Na de wandeling van een halve kilometer naar het half vrijstaande huis waar Rob woonde met zijn ouders en jongere broers, troffen Poppy en haar pijnlijke teen een huishouden aan dat al om zeven uur in rep en roer was. Margaret McBride, die per se alle hapjes voor de receptie zelf had willen maken, verpakte alles binnen handbereik in plastic folie en zeulde schalen met salades naar de auto’s die klaarstonden op de

oprit. De jongere broers propten zich vol met gevulde eieren als hun moeder even niet keek. Hun vader zat met kaarsrechte rug op het keukentrapje, op en top de militair die hij eens was geweest, en poetste als een nijvere duizendpoot een lange rij schoenen.

‘Wat?’ zei Rob, toen Poppy hem in de onberispelijke zitkamer onder vier ogen het nieuws vertelde.

‘Het spijt me, het spijt me heel erg. Ik kan niet met je trouwen.’ Inwendig ging ze door de grond van schaamte nu ze haar eigen stem de woorden hoorde zeggen. Arme Rob, hij verdiende dit echt niet.

Poppy wilde dat ze het niet hoefde te doen, al dit verdriet veroorzaken. De verleiding om te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was – niet zeuren en die man gewoon haar jawoord geven – was enorm. Ze begreep wel waarom maar zo weinig mensen op de dag zelf hun bruiloft cancelden.

Wat pas echt vreselijk was, besepte ze toen ze even later opkeek, was dat Rob glimlachte.

‘Poppy. Kom nou, liefje, bedaar. Het is normáál dat je op het laatste moment in paniek raakt, dat gaat wel over. Weet je nog, het artikel in dat blad van mijn moeder, verleden week? Ze heeft het je voorgelezen.’

Poppy verstijfde toen hij haar, nog steeds glimlachend, in zijn armen trok om haar geruststellend te omhelzen. Help, hij geloofde haar niet...

‘Dit gaat niet over.’ Ze stak haar kin omhoog, want ze besepte dat ze deze keer moest zorgen dat de boodschap overkwam. ‘Ik meen het, Rob. Het spijt me. Ik weet dat je me zult haten, maar we moeten de bruiloft afzeggen. Het móét.’

Zoals Susie de avond daarvoor al had opgemerkt, een betere man dan Rob McBride was nauwelijks denkbaar. Hij was innemend, hij was eerlijk, hij was enorm gul. Met zijn stevige bouw, zijn ongekunstelde knappe uiterlijk, zijn heldhaftige baan als brandweerman en zijn vriendelijkheid voor oude besjes en kinderen, was hij alles wat een meisje zich kon wensen. Hij dronk niet, gokte niet, was geen rokkenjager. Hij deed klusjes in huis. Hij vond het zelfs niet erg dat Poppy niet kon koken.

Rob staarde haar aan. ‘Maak je een grapje?’

‘Nee.’

‘Poppy, je kunt een bruiloft niet zomaar afzeggen.’

‘Jawel.’

‘Maar waarom?’ Rob glimlachte niet langer. Zijn gezicht was drie tinten bleker geworden. Hij fronste zijn donkere wenkbrauwen, want hij kon er nog steeds geen touw aan vastknopen. ‘Ik kan er echt niet om lachen, weet je. Kom op, vertel me wat er is gebeurd. Waarom wil je niet trouwen?’

Zijn lichaam was goed gespierd, perfect in balans door een combinatie van regelmatig sporten en gewichtheffen. Poppy kon zien dat letterlijk elke spier als een snaar gespannen was. Gelukkig hoefde ze niet bang te zijn dat hij haar zou slaan. Rob zou zijn vrouw nooit slaan. Alleen, besepte Poppy een beetje laat, zou ze zijn vrouw niet worden. Ze was de helleveeg die hem zo ongeveer voor het altaar de bons gaf. Misschien kon hij een snelle tik in haar gezicht niet weerstaan.

‘Ik zei,’ herhaalde Rob ijzig, ‘waarom wil je niet trouwen?’

‘Luister, het heeft niets met jou te maken, ik ben het,’ legde Poppy haastig uit. ‘Jij hebt niets verkeerd gedaan. Dit is helemaal mijn schuld. Het zou niet eerlijk zijn als ik met je trouwde, daar gaat het om. Niet eerlijk tegenover ons allebei. O Rob, ik blijf zeggen dat het me spijt, ik weet het, maar het *is* ook zo. Ik hou gewoon niet genoeg...’

‘Iemand anders.’ De woorden werden tandenknarsend uitgesproken. Robs lichtgrijze ogen waren net splinters ijs. ‘Is dat wat je me probeert te vertellen? Heb je iemand anders leren kennen?’ Het had geen zin. Poppy besepte dat ze maar beter eerlijk kon zijn. Hij had er recht op.

‘In zekere zin wel, ja. Maar...’

‘In zekere zin?’ schreeuwde Rob. ‘In zekere zin? En wat bedoel je daar in vredesnaam mee?’

Poppy probeerde zich voor te stellen wat er zich aan de andere kant van de kamerdeur afspeelde. Robs familie luisterde ongetwijfeld naar elk woord. Hun oren zaten waarschijnlijk als zuignappen tegen het glimmende hout geplakt.

‘Ik ga niet bij je weg voor een andere man, Rob.’

Zijn van weerzin vertrokken gezicht sprak boekdelen.

‘Ook niet voor een andere vrouw,’ vervolgde Poppy snel. ‘Pro-

beer het alsjeblieft te begrijpen. Ik ga niet bij je weg vóór een andere man maar wel vanwege een andere man. Het is iemand die ik vluchtig heb ontmoet. Heel vluchtig. En ik zie hem nooit meer terug. Maar door hem ben ik wel gaan beseffen dat ik niet met je kan trouwen,' zei ze met een hulpeloos schouderophalen. 'Door hem ben ik gaan beseffen dat ik niet genoeg van je hou. Het enige dat ik wilde, weet je, was een excuus om het huis uit te gaan. Ik wilde eindelijk een... een gelukkig gezin.'

'Dus elke keer dat ik overuren maakte om wat extra geld te verdienen voor het huis,' zei Rob langzaam, 'lag jij achter mijn rug met een andere kerel in bed.'

'Nee. Helemaal niet. Ik ben niet met hem naar bed geweest,' legde Poppy uit. 'Ik heb hem zelfs niet gekust. Ik weet dat het raar klinkt...'

'Raar is niet het woord dat ik gekozen zou hebben. Weet je wel hoe laat het is?' Hij hield zijn horloge onder haar neus. 'Halfacht, verdomme. We zouden over zes uur gaan trouwen. Wat ben jij, een soort sadist? Als je het dan zo nodig moest afzeggen, had je dat dan niet wat eerder kunnen doen?'

'Nee...'

'Wie is die vrijer van je trouwens?' vroeg Rob woedend. 'Ik hoop voor hem dat ik hem niet ken. En ik wil ook graag weten hoe lang dit al speelt.'

'Je kent hem niet,' zei Poppy. 'Ik ken hem zelf niet eens. En het speelt niet al langer,' voegde ze er vermoeid aan toe. 'Ik heb hem gisteravond pas ontmoet.'

Het uur daarna was zo vreselijk dat het weken leek te duren. Poppy, genadeloos in de hoek gedreven door Robs familie, begon zich af te vragen of ze haar ooit zouden laten gaan. Wat haar nog het meest verontrustte, was hun koppige weigering om haar beslissing te accepteren. Margaret McBride bleef grimmig plastic folie loslaten op saucijzenbroodjes en hartige taarten.

'Je meent het niet,' zei Robs vader voor de tiende keer. Hij gebaarde naar de keukentafel met de bergen garnalenpasteitjes en zoutjes. 'Je kunt al dat lekkere eten toch niet weggooien?'

'Ik betaal wel voor het eten,' zei Poppy wanhopig. 'Ik zal alles betalen. Kunnen we nu alsjeblieft de dominee bellen?'

'Het geld kan me niet schelen,' brieste Margaret McBride. 'Denk

eens aan de vernedering! Hoe kan onze zoon zich ooit nog er-
gens vertonen? Je hebt niet eens een goede reden, Poppy! Als je
er nou vandoor ging met een andere man zou ik het nog kunnen
begrijpen, maar dit... dit is gewoon een bevestiging, een of ander
mal idee van je. En het is egoïstisch. Egoïstisch!' tierde ze met tran-
nen in haar ogen. 'Je maakt mijn zoon kapot als je dit doorzet.
Moet hij de rest van zijn leven onder schaamte gebukt gaan?'

'Hoezo, schaamte?' viel Rob fel uit. Hij had er schoon genoeg
van. Het was duidelijk dat Poppy voet bij stuk zou houden. Al-
lemachtig, waarom moest hij er voor spek en bonen bij staan ter-
wijl zijn moeder hem verdedigde? Ze schilderde hem af als een
ongelofelijke Jan Jurk.

Hij draaide zich opzij naar Poppy. 'Jij bent degene die zich hoort
te schamen.'

'Ik wéét het,' zei Poppy verontschuldigend. Het kon haar niet
schelen dat hij kwaad werd – het zou haast een opluchting zijn
als hij inderdaad zijn vuist tegen haar neus plantte – ze wilde ge-
woon een punt zetten achter deze confrontatie. 'Ik weet het en
het is allemaal mijn schuld...'

'Zeg dat wel.' Robs spieren waren nog steeds samengebald, maar
hij sloeg geen meisjes. Nooit gedaan, en hij zou het ook nooit
doen. Gelukkig waren er andere manieren om het Poppy Dun-
bar betaald te zetten, betere manieren om haar te raken waar het
pijn deed. 'Wat vindt je goeie ouwe papa er eigenlijk van?' vroeg
hij zoetsappig. 'Je hebt het hem toch wel verteld?'

'Hij is er niet blij mee.' Poppy begon zich een beetje te ontspan-
nen. Zo te horen begon Rob het eindelijk te accepteren. 'Hij zei
dat ik altijd zo lastig ben...'

'Helemaal toen je werd geboren, nietwaar?'

'Rob.' Zijn moeders stem klonk waarschuwend.

'Toen ik werd geboren?' herhaalde Poppy niet-begrijpend.

'Vind je het gek dat het hem een rotzorg zal zijn of je wel trouwt
of niet? Mervyn Dunbar is je vader niet eens.' Rob genoot van
het moment. Een triomfantelijk lachje speelde om zijn mond.
'Goh, dat je zo verbaasd bent,' zei hij met een van sarcasme drui-
pende stem. 'Ik dacht dat iedereen het wist.'